

El voraviu Joan Vall Clara
joanvallclara@elpunt.info

Linxament i mort civil

Ja fa anys que l'àvia Neus em va explicar que agafes pols si vas a l'era

Els treballadors del diari no avalen la decisió de mantenir Saül Gordillo com a col·laborador. Dels 143 de la plantilla, un 41% van participar ahir en l'enquesta del comitè. Un 85% dels vots emesos són a favor de publicar la posició que deixi de col·laborar i així ho poden llegir a la plana 8 de l'edició en paper d'avui i a la portada del web. 60 vots emesos. 51 a favor que deixi d'escriure i 9 en contra. Agraïxo als companys l'exquisidesa de formes i la duresa del fons que ja sabien

abans de la votació, que no compartia. Quin contrast amb el linxament rebut a les xarxes i que ni m'escalfa ni em refreda. Ja fa anys que l'àvia Neus em va explicar que agafes pols si vas a l'era. La decisió l'he de prendre jo. No em ve de nou. Fa anys que contracto i acomiado. He llogat feina a més de mil persones i n'he acomiadat tan poques com he pogut. Quan m'he vist obligat a liderar un ERO, he provat sempre de tancar acords i encara em dolen les poquíssimes vegades que no ho vaig

aconseguir. Fins ara havien sigut partits, els que m'havien demanat el cap d'algun periodista. Ara m'ho demanen 51 companys i em fot molt quan he de dir que no als companys. Però atendre'ls és condemnar en Saül a la mort civil, i no ho faré. A la Marta Roqueta, que no vol escriure més al diari, vull agrair-li aquests anys i dir-li que té la porta oberta per tornar. I ho deixo aquí. Qui vulgui continuar amb el linxament no tindrà la mort civil que busca. Aquest no és país de lapidacions.

El quadern negre

Tura Soler

Nova placa per a l'Evi

PORTBOU • Uns espontanis anònims tornen a posar una placa en record d'Evi Rauter i totes les persones sense nom al peu del pi on el 1990 va ser trobada morta "la noia de Portbou"

El pi on el 4 de setembre del 1990 va ser trobada penjada la noia que no va ser identificada fins 32 anys més tard com a Evi Rauter, torna a tenir una placa per recordar la jove italiana i totes les persones sense nom. La placa, que diu "Memorial Evi Rauter 4-9-1990 i totes les persones sense nom", l'han posat les mateixes persones que ja en van posar una primera, que va desaparèixer. Persones que volen restar en l'anonimat però que no volen que s'oblidi el cas de "la noia de Portbou", com se la va anomenar abans que es conegués la seva identitat a través d'un llarg treball periodístic, de l'emissió d'imatges d'un capítol de *Crimis* a la televisió austríaca i per la fortuna que una teleespectadora amb memòria prodigiosa que era a Viena veïes el programa i identifiqués la noia sense nom com una noia de Lana (població del Tirol del Sud) que feia tres dècades havia vist en cartells de desapareguts a Itàlia. Evi Rauter havia desaparegut el 3 de setembre (el dia abans que aparegués morta a Portbou) de Florència, on havia anat a passar uns dies amb la seva germana Cristina, que estudiava a la ciutat. Cristina va marxar a la universitat i quan va tornar al pis es va trobar una nota de la germana que li deia que havia anat a Siena i que tornaria més tard. Evi no va tornar i la seva germana, el 6 de setembre, va anar a presentar una denúncia a la Policia de Florència. Ni la policia italiana va descobrir mai que la noia de qui es denunciava la desaparició era morta a Portbou ni la Guàrdia Civil, que va difondre les fotos de la noia morta a Portbou a través de la premsa i d'Interpol, va aconseguir establir que era la noia que es buscava a Itàlia. Fins a l'abril del 2022, quan la providència va fer que la testimoni veïes el programa de televisió.

Tot i la identificació, la família d'Evi Rauter no ha pogut recuperar el cos de la

La placa que des de fa uns dies és al peu del pi on era penjada Evi Rauter ■ EPA

noia, que havia estat enterrada en un nínxol de beneficència del cementiri de Figueres, perquè, transcorreguts 10 anys, els operaris municipals van posar el cos a la fossa comuna, tot i que era un cadàver a disposició judicial. Ara, però, l'Ajuntament de Figueres i un equip d'especialistes han pres la iniciativa per loca-

litzar el cos per exhumar-lo i poder-lo entregar a la família. I l'Ajuntament de Portbou també està disposat a posar a títol oficial una placa o monument en memòria d'Evi Rauter i les persones sense nom a la zona del pi on va aparèixer Evi Rauter. A pocs metres d'on hi ha el memorial de Walter Benjamin.

Raça humana

Sara Muñoz

La parella que ven crestes

Fa més d'un parell de mesos que me'ls trobo cada cop que passo per una estació de metro que està ubicada a mig camí de la línia lila, la que uneix Badalona amb el Paral·lel. És una parella que ni és gaire jove ni gaire madura. Parella en el sentit que són dos, no en termes sentimentals, perquè desconec quin vincle tenen. Està formada sempre, o sempre que els he vist, per un home i una dona. Parlen castellà però els seus trets físics destapen que probablement no van néixer aquí. De complexitat menuda, han triat un passadís del subterrani per vendre les seves crestes, diuen que artesanes. Sempre al mateix punt, les traslladen fins allà amb un tàper que subjecten amb les mans. En això consisteix la seva paradeta. Ni un element més. Les ofereixen amb una veu apagada, molt discreta, imagino que per no cridar gaire l'atenció. Segur que són conscients que no disposen dels permisos pertinents i que convertir allò en un circ desembocaria en la seva expulsió de la zona. No els n'he comprat mai però molt sovint hi estic temptada. No crec gaire en les casualitats però trobar-los de forma tan repetitiva deu ser senyal d'alguna cosa, potser que m'estic perdent un menjar exquisit, potser que va sent hora de col·laborar amb una causa que tampoc no és ben bé que sàpiga quina és. Imagino que si s'exposen allà és perquè no han trobat una forma més digna i segura de guanyar-se la vida. Ningú vol ser expulsat d'enlloc, tampoc d'un passadís del metro. Potser no tenen papers i passen per un calvari. També penso que si els en compro, de crestes, trairé els amos dels negocis que estan crivellats a impostos i tampoc no seria just. Mentre mantinc viu el debat moral, prego que arribi el dia que passi per aquella estació i no me'ls trobi, bé perquè han pogut traslladar les crestes a un negoci propi, bé perquè algú els ha ofert feina.

Diari de redacció

Lluís Simon

Caçadors i no pas de bolets

Sembla que s'allarga la temporada de cacera a Madrid. Tots els senyors que es diguin Pedro de nom i Sánchez de cognom ja poden córrer.

